

غلبه بر ساختارهای قدرتی قدیمی

مصاحبه با ممدوح حبشی از حزب سوسیالیست مصر - برگردان ناهید جعفرپور

مبارزه بر علیه رژیم مبارک باید ادامه داشته باشد: رهبران کارخانه جات و وزارتخانه ها باید عوض شوند. چپ ها قبل از انتخابات ماه نوامبر پراکنده شده اند.

در باره ممدوح حبشی: وی سخنگوی سیاست خارجی حزب سوسیالیست مصر است.

پرسش: در صدر شورای عالی ارتش مصر مردی قرار دارد بنام حسین تنناوی که در زمان ریاست جمهوری مبارک ۲۰ سال طولانی وزیر دفاع مصر بود. آیا چنین فردی و یا اصولا ارتش مصر در مجموع می تواند مرحله گذار به نظامی واقعا دمکراتیک را طی نماید؟

پاسخ: به هیچ وجه. این ارتش همواره بخشی از رژیم سابق باقی خواهد ماند. من در باره رهبریت ارتش صحبت می کنم. قشر کوچکی که نقش بسیار زیاد و مهمی در همان زمان مبارک بازی کرده است. از زمان کودتای نظامی ناصر در سال ۱۹۵۲ ارتش بر مصر حکومت داشته است و هیچگاه حتی ذره ای بوئی از دمکراسی نداشته است. شورای عالی ارتش هم اکنون نقش سیاسی در مصر بازی می کند. موضوع بر سر این است که تا حد امکان بخش اعظمی از ساختارهای سابق را حفظ نمایند. البته با پایداری بیشتر زیرا که دیکتاتوری مستقیم دیگر پایدار نیست.

پرسش: آیا به واقع قدمهای انقلابی هم وجود داشته است؟

پاسخ: بله. خدمت شما خواهم گفت. زیرا که به واقع قدم هائی برداشته شده است - تنها: آنچه که بدست آمد تحت فشار مردم در خیابانها بدست آمد و نه از این بابت که ارتش به این خواسته ها اعتقاد داشت. در آغاز زمانی که جنبش هنوز نیرویش را داشت ارتش حتی می خواست مجلس قدیمی را که از طریق انتخابات قلابی برپا شده بود و همچنین کابینه مبارک را نگاه دارد. آنها همچنین نمی خواستند مبارک و دارودسته اش را در مقابل دادگاه قرار دهند. اما جلوی این کار گرفته شد و من نام این را دستاورد انقلابی می نامم. جنبش باید بیشتر وارد جزئیات شود و آنچه را که شعار جنبش بود

یعنی " مردم سرنگونی رژیم را می خواهند" متحقق سازد. از سرنگونی رژیم منظور سرنگونی سر رژیم نیست بلکه منظور سرنگونی تمامی کسانی است که سال های سال به آن رژیم خدمت کردند. وارد جزئیات شدن به این معنی است که رهبریت کارخانه جات، بیمارستانها و وزارت خانه ها تغییر کنند. در آنجا هنوز کسانی نشسته اند که رژیم مبارک را پشتیبانی کردند. برای این که این افراد را از قدرت انداخت، ضروری است که اعتصاب کنندگان به خیابان ها گسیل شوند و خوشبختانه تا هم کنون چنین پیش رفته است. مردم سازمانها و اتحادیه هائی به وجود آورده اند و این خود جنبش جدید مصر است. همچنین شورای ارتش می داند و بر این امر آگاه است که مردم می دانند که در ارتش همان اندازه فساد حاکم بود که در جامعه حاکم بود. حداقل به همان اندازه و شاید هم بیشتر و من بر این باورم که بیشتر. چون در جامعه حتی اگر ظاهرا اما مامورانی بودند که در این باره فکر می کردند که پول های دولت کجا باید برود اما در ارتش این مسئله هیچگاه وجود نداشت حتی بطور اسمی و ظاهری هم نبود.

پرسش: این به آن معنی است که میلیاردها پولی هم که از آمریکا می آمد به بودجه دولت جاری نمی شد بلکه مستقیما به دست ارتش می رسید؟

پاسخ: دقیقا. و این مسئله تا امروز هم ادامه دارد. ۱،۳ میلیارد دلاری که سالانه برای ارتش می آمد بطور آزاد در اختیار فرمانده کل قوا قرار می گرفت. با این پول رهبریت ارتش به طبقه ای حاکم تبدیل شد و بسیاری از امتیازات اقتصادی را در اختیار گرفت. یک بورژوازی کمپرادور.

پرسش: بیش از ۷۰ حزب می خواهند خود را برای انتخابات مجلس که آواخر نوامبر انجام می پذیرد، کاندید کنند. اگر چه بسیاری از جمله حزب سوسیالیست هنوز بصورت رسمی جواز کمیسیون انتخابات را نگرفته اند. برای بسیاری پیگیری این مسئله سخت خواهد بود. آیا رسانه ها در این باره نقشی سازنده خواهند داشت؟

پاسخ: رسانه ها چون همیشه در دستان حاکمان خواهند بود. در اینجا هم چنین است. برخاسته به باور من رسانه ها تلاش می کنند بیشتر مردم را گیج کنند. اینکه تعداد بسیاری حزب وارد کارزار انتخاباتی خواهند شد، چیزی غیر طبیعی نیست. اما بعد از زمانی کوتاه بخش بزرگی از این کاندیدا ها حذف می شوند. در حدود ۱۰ حزب از این شانس برخوردارند که وارد مجلس بشوند. البته متاسفانه این شانس ها

اساساً از طریق پول تعیین می‌شوند. از زمان خلع قدرت مبارک پول بسیار زیادی به این کشور جاری شده است. آنهم با این هدف که کاری کنند که ظاهری دمکراتیک داشته باشد. در واقع نوعی ضمانت برای غرب.

پرسش: خطر بزرگ این است که کارگزاران رژیم مبارک با حزبی جدید و نامی جدید مجدداً بخشی از قدرت را از آن خود کنند.

پاسخ: حتی بیشتر از این. نه تنها یک دمکراسی اسمی و ظاهری از صندوق‌های رای بیرون خواهد آمد بلکه ساختارهای قدرتی رژیم سابق حفظ خواهند شد. به این مفهوم که برای مثال دستگاه عظیم امنیت کشور همچنان برقرار خواهد ماند. تنها اسم آنرا تغییر داده اند. من همچنین از این حرکت می‌کنم که زیر ساخت‌های تقلب در انتخابات هنوز موجودند. اینکه حاکمین کنونی هنوز هم وجود نظارت‌های بین‌المللی در انتخابات را رد می‌کنند، دلیلی برای این ادعاست.

پرسش: آیا شما این امکان را می‌بینید که اخوان المسلمین در انتخابات بیشترین آراء را بگیرد؟

پاسخ: بله من این امکان را می‌بینم چون آنها هم زیر ساختارهای خوبی دارند و هم از خارج پول فراوانی دریافت می‌کنند.

پرسش: تفاوت اساسی میان حزب سوسیالیست شما و سایر احزاب در کجاست؟

پاسخ: خواسته‌هایی که ما مطرح می‌کنیم بسیار فرا تر از خواسته‌های اجتماعی است. ما خواهان حداقل دستمزد ۱۲۰۰ فوند مصری هستیم (۱۵۶ یورو). در حالیکه دولت فعلی می‌خواهد در فاصله چهار سال آینده حداقل دستمزد ۷۰۰ فوند مصری (۹۰ یورو) را برقرار کند. در برابر یک حداقل دستمزد قانونی به نظر ما یک حداکثر دستمزد قانونی هم باید وجود داشته باشد. در مصر یک سری مشاور و وزیر وجود دارند که ماهانه در حدود ۷۵۰۰۰۰ فوند مصری (ماهانه ۹۴۰۰۰ یورو) دریافت می‌کنند!

حتی درک ما از دمکراسی ما را از سایر احزاب متفاوت می‌سازد. تنها انتخابات برای ما به مفهوم دمکراسی نیست. ما دمکراسی را بیشتر فرایندی در تمامی سطوح جامعه می‌بینیم که هیچگاه بسته نیست. ما همچنین نقش اختصاصی ارتش را که از ده‌ها سال پیش بر مصر حاکم است را رد می‌کنیم. ارتش نباید فراتر از سیاست قرار بگیرد بلکه باید

از سوی سیاست کنترل شود. در مورد سیاست خارجی ما بر علیه وابستگی به غرب در کل و آمریکا و اسرائیل بطور خاص می باشیم.

پرسش: چپ های مصر پراکنده و تکه تکه شده اند و با احزاب بسیاری وارد میدان شده اند. آیا رقابت میان آنها شانس انتخاب شدنشان را کاهش نمی دهد؟

پاسخ: بله. چپ ها تکه تکه شده اند. متأسفانه. اما روند همکاری های مشترک افزایش یافته است. ما سایر احزاب چپ را رقیب خود نمی دانیم. آنها رفیق های ما هستند و آنها هم ما را رفیق خود می دانند. در دیدگاه های ما تفاوت هائی وجود دارد که ما به این تفاوت ها احترام می گذاریم. البته بعد از ۶۰ سال دیکتاتوری و مبارزه زیرزمینی چپ ها این غیر طبیعی است که به یکباره چنین فضا باز شده است و همه کاملاً با هم هم نظرند. البته احزاب قدیمی و احزاب جدید وجود دارند که حزب سوسیالیست مصر به احزاب جدید تعلق دارد. تاسیس حزب ما ۱۸ ژوئن امسال بود. اتحاد سوسیالیستی خلق هم درست قدمتش به اندازه ماست. یک حزب جدید دیگر حزب دمکراتیک کارگری است و همچنین حزب کمونیست مصر هم وجود دارد. گروه های کوچک دیگری هم وجود دارند که زیاد مهم نیستند.

پرسش: اما این خطر وجود ندارد که در خاتمه هیچ نماینده ای از احزاب چپ وارد مجلس نشود؟

پاسخ: نه. همچنین انتظاری ندارم - اما این را هم نمی دانم که تا چه اندازه در انتخابات تقلب شود. اگر انتخابات منظم پیش رود برای چپ ها شانس خوبی وجود دارد که بتوانند چند نماینده چپ به مجلس بفرستند. اما آنها نخواهند توانست در تصمیمات سیاسی نقش داشته باشند.

پرسش: در تاریخ ۹ اکتبر در قاهره زدو خورد سختی میان تظاهرکنندگان و ارتش به وجود آمد. روزنامه آلمانی " بیلد " و حزب دمکرات مسیحی از " تعقیب مسیحیان " حرف می زنند. واقعا چه اتفاقی افتاد؟

پاسخ: تنش های مذهبی در مصر بیشتر می شوند. همان آغاز سال و هنوز در زمان مبارک کلیسای قدسین در آکساندریا به آتش کشیده شد. تا به امروز هیچکدام از مسئولین این واقعه به لحاظ قانونی تحت پیگرد قرار نگرفته اند. دلیل مهم البته سهم بودن دستگاه امنیتی در این اتفاق است. همزمان کشتار ۹ اکتبر صورت می پذیرد. شاهدین عینی و گزارش های ویدئویی گزارش می دهند که عمدتاً تظاهرکنندگان قبطی

بطور خشونت بار بر علیه سربازان حرکت کرده اند. باز هم معلوم شده است که از نو ارگان های امنیتی و یا همدستانشان به تحریکات پرداخته اند.

در کشتار ۹ اکتبر ۲۴ نفر به قتل رسیدند و بیش از ۳۰۰ نفر زخمی شدند که نشان دهنده مناسبات قدرتی است. رسانه های دولتی مانند تلویزیون مانند گذشته بجای گفتن حقیقت و نشان دادن واقعیت از حاکمین پشتیبانی می کنند و تصویر هائی که مناسب حال حاکمین باشد پخش می کنند. بار دیگر نشان داده شد که شورای ارتش و دولت انتقالی این هدف را ندارند که مصر را با امنیت و نظم براه دمکراسی بکشانند. عکس العمل آنها ثابت نمود که منافع آنها در این نهفته است که بطور طولانی مدت امنیت در این کشور برقرار نگردد. دقیقا توسط تنش های مذهبی کشور را به جایی بکشانند تا فریاد امنیت و نظم خواهی بالا رود و آنگاه بر علیه نیروهای مترقی بپا خیزند.